

Benner som dem, der staa paa Lovens Grund, men os som dem, der ville angribe dem. Det er vor Opfattelse, at det netop er os, der staa paa Grundlovens Grund, og at det er de Herrer, der ville gennemføre Opfattelser, Systemer og Doktriner, som ikke have Hjemmel i Grundloven, men staa i Strid med den. Det er vor Opfattelse, og naar det ærede Medlem vil mene at kunne udlede Noget som Marsag til den stedsfundne Kamp — det ærede Medlems Wittigheder om Horsens o. desl. vil jeg ganske skænte ham, han har en Evne til at fremsætte den Slags Ting og gjøre Lykke dermed, Noget, som jeg ikke skal misunde ham — men jeg siger, at naar han vil fremdrage denne Kamp og det, der har været det væsentlig Bestemmende i den, saa fordrer vi, at den skal tages, saaledes som vi opfatte den. Det ærede Medlem har ikke Ret til at stille sig og sit Parti op som dem, der udelukkende staa paa Lovens Standpunkt og henvise os til at være iblandt dem, der kæmpe mod Loven. — Det ærede Medlem kom tilsidst med en hel Del overmaade personlige Bemærkninger mod mig, som jeg tager mig overmaade let, men jeg kan dog med Hensyn til en af dem ikke andet end sige, at jeg maa betegne det som fuldkomment usandt, naar det ærede Medlem sagde, at jeg i mit foregaaende Foredrag havde udtalt Anger over min Fortid. Jeg veed ikke, at jeg har udtalt et eneste Ord, der kunde give det ærede Medlem den mindste Berettigelse til at fremsætte en saadan Ytring. Jeg talte ganske vist om dem, der havde gaaet med Tanken om at kunne overføre de engelske parlamentariske Forhold hertil uden at betænke, at de ikke kunde overføre de engelske Livsforhold hertil, men jeg har ikke udtalt, at jeg nogenstunde har hørt til disse Drømmere, derimod har jeg sagt, at et nyere Kjendskab til de Forhold og Betingelser, under hvilke Parlamentarismen var kommen frem i England, er tilstrækkeligt til at afholde mig fra nogenstunde at komme ind paa en saadan Tanke. Det ærede Medlem har altsaa været aldeles uberettiget til at sige noget Saadant, at jeg havde udtalt Anger over min Fortid og offentlig erklæret, at jeg har forandret min Mening, ligesaa lidt som det ærede Medlem for Ribe (Buss) havde Ret, naar han i Udtryk, som ikke vare meget høflige — det er man jo heller ikke vant til at høre fra det ærede Medlem — sagde, at jeg var løbet fra min Fortid og det Program, jeg havde opstillet i 1861 i Nykjøbing. Det er Noget, som det ærede Medlem aldeles skylder Bevis for, og som jeg erklærer for ganske usandt, og jeg maa tilbagevise denne Ytring.

Hvis det ærede Medlem sigtede til mine Ytringer om provisoriske Finantslove fra 1865 (Afbrydelse: Naturligvis) — Naturligvis! Ja, men jeg har jo aldeles ikke i mit forrige Foredrag talt derom og ikke udtalt nogen Anger derover — skal jeg dertil bemærke, at hvilken min Mening er om den provisoriske Finantslov af 1877, det vil jeg kunne komme til at udtale mig om, hvis de Herrer vilde gjøre det, som de umiskjendelig maatte blive drevet til, nemlig at gjøre det til Gjenstand for Aktion; men hvorledes jeg har udtalt mig i 1865, er Noget, der staaer i Rigsdagstidenden, og som det ærede Medlem meget ofte partielt, men, saavidt jeg veed, aldrig fuldstændig har læst op, han har altid gjemt Slutningen af, hvad der staaer. Der er imidlertid i og for sig ikke nogen Anledning til at udtale mig om, hvorvidt jeg enten i Principet eller i Begrundelsen fuldstændig slutter mig endnu til det, jeg har udtalt i 1865, og jeg finder heller ikke, at der var nogen Anledning til at drage det frem.

Justitsministeren (Nelleman): Jeg vil blot tillade mig nogle ganske korte Bemærkninger, først i Anledning af det, der blev udtalt af det ærede Medlem for Hverto Amt's 6te Valgfreds (Bjosen). Det ærede Medlem tog feil i, hvad han antog, at jeg havde sagt overfor Rigsdagen i Anledning af den bevidste Sag. I den Henseende henviser jeg Enhver, som ønsker at gjøre sig bekendt med, hvad jeg sagde, til Rigsdagstidenden. Hvad iøvrigt Sagen angaar, saa bekræfter jo det, den ærede Taler sagde, fuldstændig, hvad jeg har sagt. Jeg fandt mig ikke foranlediget til at gjøre opmærksom paa, at det allerede var i Henhold til en Beslutning af 1861; thi det har ingen praktisk Betydning. Det, man i 1861 besluttede, var, at disse Gager skulde falde bort ved Vakance, men der blev nu ingen Vakance i Horsens for 1871, og derfor faldt Gagen der altsaa ikke bort for den Tid. Den Omstændighed, at Gagen faldt bort, og man ikke var i Stand til at have en gageret Mand paa selve Stedet, havde til Følge, at man tog Stifantmanden, som bor et andet Sted. Det er kun det, jeg vil gjøre opmærksom paa, at det selvfølgelig svækker den Betydning, en Direktør kan have med Hensyn til Tilsynet med Anstalten, naar han ikke bor paa samme Sted. — Dernæst vil jeg blot gjøre en Bemærkning i Anledning af Spørgsmaalet om Aktionsordren, som det ærede Medlem for Ribe (Buss) tidligere under Forhandlingerne yttrede sig om. Hvad nu for det Første angaar Bestaffenheden af Aktionsordren mod Inspektøren, da kan jeg henholde mig til, hvad den æred